

N:o 24.

Af herr **L. Jönsson** i Sandby, om upphörande af skyldigheten att förnya inteckningar, som blifvit i fastighetsbok införda.

Under senare åren har en allmän sträfvan förmärkts att bereda allmänheten billigare kapitaltillgångar, hvarigenom jordbruk och näringar kunde blifva satta i tillfälle att bestå i den svåra täflan, som uppkommit i följd af, bland annat, en tilltagande införsel utaf utländska produkter och industrialster. Ett af de hinder, som dervid möta, består i de af Kongl. Maj:ts förordning den 16 juni 1875, §§ 19, 20 och 21, stadgade inteckningsförnyelserna. Det är nemligen ganska kostsamt att i och för dessa förnyelser göra tvenne tingsresor, lösa protokoll m. m., hvilka kostnader alltid påföras gäldenären. Utom dessa olägenheter förefaller det högst besynnerligt, att eganderätt till en på lagliga grunder tillkommen pant skall gå förlorad endast derigenom, att man af ett eller annat skäl försummat att inom de tio årens utgång förnya en inteckningshandling.

Ett af de viktigaste skälen till borttagande af dessa förnyelser är, enligt min tanke, att det derigenom blefve möjligt för den enskilde att utan mellanbänder på goda inteckningar skaffa sig billiga utländska lån, hvilket nu är omöjligt, då den föreskrifna inteckningsförnyelsen alltid gifver anledning till utländingars misstro.

Ett af de skäl återigen, som anförts *mot* en sådan åtgärd, är svårigheten att få en inteckning dödad, i den händelse inteckningshandlingen på något sätt blifvit förstörd. Den komité, som af Kongl. Maj:t erhållit uppdrag att uppgöra »förslag till förändrade stadganden för betryggande af egande-, pant- och nyttjanderätt till fastighet», har i sitt betänkande

af den 10 juli 1867, § 53, uti nyssberörda afseende uttalat sig på följande sätt: »Vill ägare af fastighet låta döda inskrifning för fordran, som gulden är, men säger sig ej kunna förete den handling, hvarå inskrifningen blifvit beviljad, förty att den förkommit: visar han synnerliga skäl för riktigheten af den uppgift, och äro tio år förflutna, sedan inskrifningen beviljades, eller anteckning rörande densammas företeende inför rätta i fastighetsboken senast gjordes; då må rätten utfärda kallelse å den, som saken röra kan, att hos rätten anmäla, om han emot inskrifningens dödande har något att anmäla; och varde det i fastighetsboken antecknad. Den kallelse varde genom sökandens försorg tillståld den i fastighetsboken antecknade innehafvaren af inskrifningen, om han känd är och träffas kan, samt derjemte af rätten anslagen och kungörelse derom införd i Kongl. Maj:ts befallningshafvandes i länet allmänna kungörelser, så ock i allmänna tidningarne och i tidning inom orten, der sådant ske kan, tre gånger minst tre månader emellan hvarje gång. Göres ej inom natt och år från sista kungörelsedagen eller från kallelsedagen, der den senare är, anmärkning emot ansökningen, och har ej eller inom sagde tid, i den ordning här ofvan sägs, anteckning i fastighetsboken skett om handlingens uppvisande inför rätta; varde inskrifningen dödad».

Denna åtgärd anser jag tillfyllestgörande och tager mig därför friheten föreslå,

att alla slags lagligen tillkomna och i fastighetsbok införda inteckningar hädanefter icke behöfva förnyas.

Anhålles om remiss till lagutskottet, hvilket behagade föreslå de lagförändringar, som härutinnan kunna blifva erforderliga.

Stockholm den 25 januari 1887.

Lasse Jönsson.
